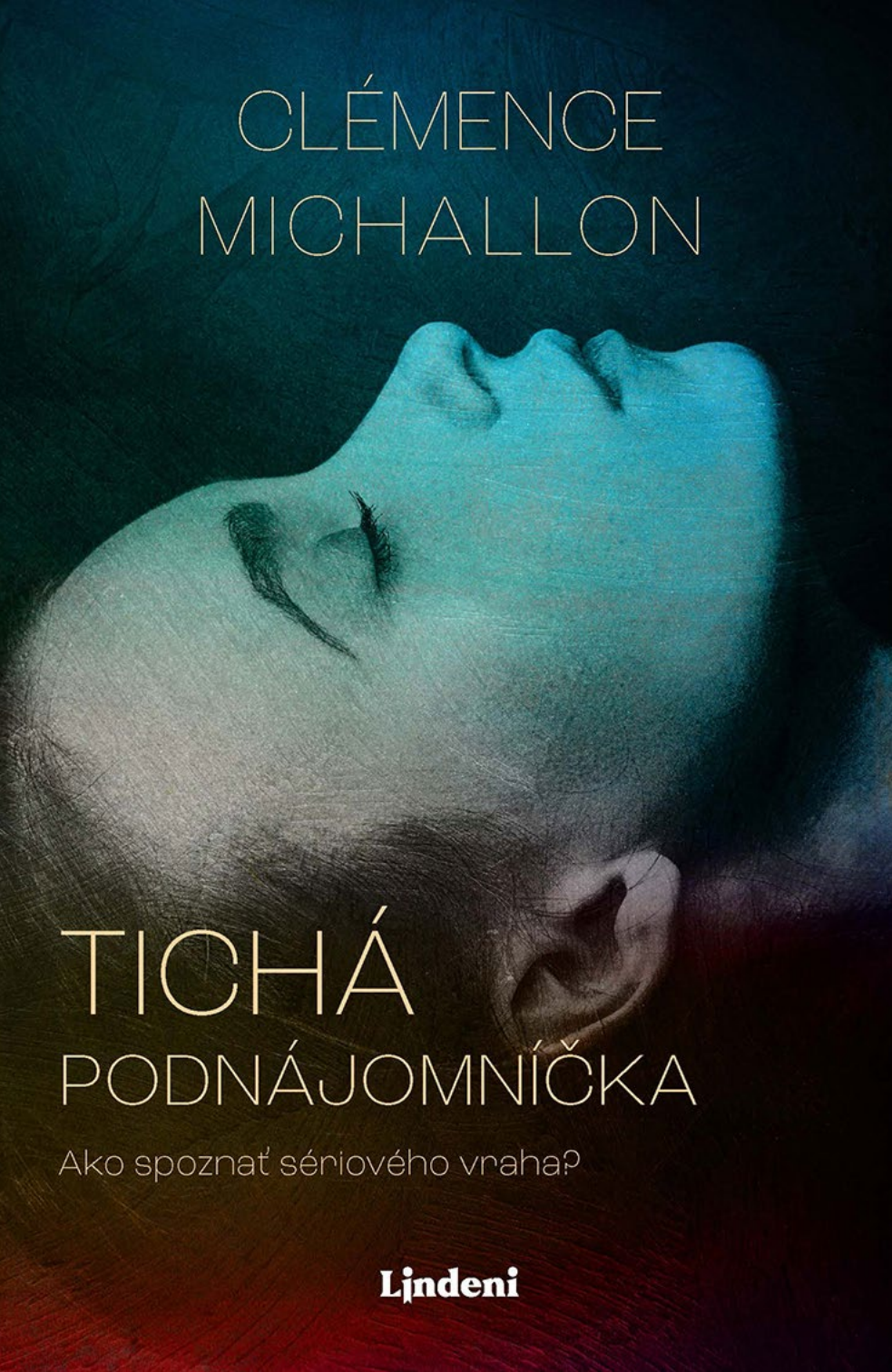

CLÉMENCE
MICHALLON

TICHÁ
PODNÁJOMNÍČKA

Ako spoznať sériového vraha?

Ljndeni

Tichá podnájomníčka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Clémence Michallon
Tichá podnájomníčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TICHÁ PODNÁJOMNÍČKA

CLÉMENCE MICHALLON

TICHÁ
PODNÁJOMNÍČKA

Ljndeni

PRE TYLERA

Ach, beda, ak ti rozum nehovorí,
akou sú hrozbou milé vlčie tvory.

CHARLES PERRAULT, *LITTLE RED RIDING HOOD*
(ČERVENÁ ČIAPOČKA)

KAPITOLA 1

Žena v chatrči

Rada si myslíte, že každá žena má jedného muža a on je zhodou okolností ten váš.

Tak je to ľahšie, ak nikto nie je voľný. Vo vašom svete nie je miesto pre tých, čo sú vonku. Neľúbite vietor v ich vlasoch, nemáte pochopenie pre slnko na ich pokožke.

Prichádza v noci. Šuchoce v čižmách po opadanom lístí. Zatvorí za sebou dvere, zastrčí závoru.

Ten muž je mladý, silný, pekne upravený. Myslíte na deň, keď ste sa zoznámili, na ten krátky okamih, než odhalil svoju skutočnú povahu, a vidíte muža, ktorý pozná svojich susedov. Muža, ktorý vždy načas vynesie kontajner na recyklovaný odpad. Muža, ktorý stál v pôrodnej sále, keď sa mu narodilo dieťa, vždy prítomného otecka, ktorý ochráni dieťa pred zlým svetom. Mamičky ho vidia v obchode s potravinami a niekedy mu vložia do rúk svoje deti: *Mohli by ste ho chvíľku podržať? Zabudla som kúpiť sunar, hneď som nazad.*

A teraz je tu. Teraz je váš.

To, čo robíte, má svoje pravidlá.

Pozrie na vás, akoby kontroloval inventár. Ste tu. Máte dve ruky, dve nohy, trup a hlavu.

Potom si vzdychne. Keď sa usadí, aby si s vami užil spoločnú chvíľu, svaly na chrbte sa mu uvoľnia. Skloní sa a napravi elektrický ohrievač alebo ventilátor v závislosti od ročného obdobia.

Vystriete ruku a dostanete dózu. Z lazaní, fašírky, duseného tuniaka alebo niečoho iného stúpa para. Horúce jedlo vám popáli podnebie.

Podá vám vodu. Nikdy nie v pohári. Vždy v poľnej fľaši. Nedá vám nič, čo možno rozbiť a čo by mohlo byť ostré. Studená tekutina vyšle cez zuby elektrický šok, ale vypijete ju, lebo ju treba vypíť teraz. V ústach vám potom zostane kovová pachuť.

Podá vám vedro a urobíte, čo treba. Už dávno ste sa prestali hanbiť.

Vezme vaše výkaly a na minútku vás opustí. Počujete, ako vonku dupoce čižmami po zmrznutej zemi, ako strieka hadicou. Keď sa vráti, vedro je čisté, plné mydlovej vody.

Kým sa umývate, pozoruje vás. V hierarchii vášho tela ste podnájomníčka a on je pán domáci. Podá vám potreby: mydlo, plastový hrebeň, zubnú kefku, malú tubu so zubnou pastou. Raz do mesiaca šampón proti všiam. Vaše telo vždy robí problémy a on ho drží v bezpečnej vzdialenosti. Raz za tri týždne vytiahne zo zadného vrečka klieštiky na nechty. Čaká, kým si ich ostriháte, potom vám ich vezme. Vždy ich vezme. Robíte to už celé roky.

Znova sa oblečiete. Zdá sa vám to zbytočné vzhľadom na to, čo bude nasledovať, ale tak rozhodol. Myslíte si, že to zrejme nefunguje, keď to urobíte sama. On vám musí rozopnúť zipsy, gombíky, stiahnuť z vás všetky vrstvy.

Podoba jeho tela, to, čo ste sa netúžili naučiť, ale aj tak ste sa naučili. Materské znamienko na pleci. Chĺpky na bruchu. Stisk jeho prstov. Horúci tlak jeho dlane na vašom krku.

A za celý ten čas na vás ani nepozrie. Tu nejde o vás. Ide o všetky ženy a dievčatá. Ide oňho a o to, čo mu víri hlavou.

Keď je koniec, nikdy sa nezdrží. Je to muž, ktorého volajú povinnosti. Rodina, domácnosť. Musí skontrolovať domáce úlohy. Pozrieť si film. Postarať sa, aby manželka bola šťastná, zovrieť v náručí dcéru. V jeho zozname povinností sú aj iné veci, nielen vy a vaša existencia, a všetky treba odľahknúť.

Okrem dnešnej noci.

Dnes v noci sa všetko zmení.

Dnes vidíte, ako tento muž – veľmi opatrný muž, ktorý robí len rozvážne kroky – poruší svoje pravidlá.

Zdvihne sa, dlaň položí na drevenú dlážku. V prstoch ako zá-
zrakom nemá triesky. Zapne si sponu na opasku pod pupkom,
pritlačí kov na napätú kožu na bruchu.

„Počuj,“ začne.

Zbystríte pozornosť.

„Si tu dosť dlho.“

Skúmate mu tvár. Nič. Je málovravný, bezvýrazný.

„Ako to myslíš?“ spýtate sa.

Znova si natiahne flísovú bundu, zazipsuje ju až po bradu.

„Musím odísť,“ povie.

„Čože?“ spýtate sa.

Na čele mu pulzuje žila. Podráždili ste ho.

„Do nového domu.“

„Prečo?“

Zamračí sa. Otvorí ústa, že niečo povie, potom si to rozmyslí.

Dnes v noci nie.

Dáte si záležať, aby na odchode zachytil váš pohľad. Chcete,
aby videl váš zmätok, všetky nevyslovené otázky. Chcete, aby
cítil zadosťučinenie, že vás tam nechal nečinne čakať.

Pravidlo číslo jeden, ak chcete zostať nažive v tejto chatrči –
on vždy vyhrá. Za tých päť rokov ste sa o to postarali.

KAPITOLA 2

Emily

Netuším, či Aidan Thomas vie, ako sa volám. Nezazlievala by som mu to, keby to nevedel. Má dôležitejšie povinnosti než pamätať si meno dievčaťa, ktoré mu dva razy do týždňa nalieva čerešňovú kolu.

Aidan Thomas nepije. Aspoň nie alkohol. Krásny muž, ktorý nepije, môže byť pre barmanku problém, ale reč môjho tela nie je chľast. Teší ma, že ľudia sedia pri mojom bare a na jednu-dve hodiny sa zveria do mojej starostlivosti.

Tento jazyk Aidan Thomas dobre neovláda. Je ako jeleň na kraji cesty, ktorý čaká, kým vaše auto neprejde okolo, pripravený skočiť, keby ste prejavili veľký záujem. Tak mu dovoľím, aby sa ku mne priblížil. V utorky a vo štvrtky. V mori pravidelných návštevníkov je jediný, koho túžim vidieť.

Dnes je utorok.

O siedmej začnem pokukovať k dverám. Jedným okom strieh-
nem naňho, druhým na kuchyňu – na hlavnú čašníčku, some-
liéra, absolútne nemožného kuchára. Ruky sa mi pohybujú
automaticky. Jeden sidecar, jeden sprite, jeden calvados a kola.
Dvere sa otvoria. Nie je to on. Je to pani od štvormiestneho
stola pri dverách, ktorá musela ísť von, aby preparkovala auto.
Jedno horké a sóda. Nová slamka pre chalana vzadu. Hlavná
čašníčka mi hlási, že ľuďom pri štvormiestnom stole nechutili
cestoviny – buď boli vychladnuté, alebo neboli dosť pikantné.
Ich sťažnosti sú nejasné, ale sú tu a Cora príde o tringelty, pre-
tože kuchyňa nevie podať teplé jedlo. Musím si uzmierniť Coru.
Povedať jej, aby požiadala kuchárov, nech uvaria nové cestoviny
a pridajú k nim čosi na ospravedlnenie. Alebo Sophy, naša hlav-

ná cukrárka, by mohla poslať dezert, ak sa ukáže, že tá štvorka má maškrtný jazýček. Čokoľvek, len nech ich umlčí.

Reštaurácia je čierna diera potrieb, netvor, ktorého nikdy nikto neumlčí. Otec sa ma na to nikdy nespýtal, jednoducho predpokladal, že do toho vstúpim. A potom zomrel, lebo tak to kuchári robia – žijú v zahmlenej horúčave a chaose a nechajú vás zbierať trosky.

Prstami si stisnem kožu na sluchách, usilujem sa zahnať strach. Možno je na vine počasie – je prvý októbrový týždeň, začiatok jesene, ale dni sa krátia a vzduch je chladnejší. A možno je na vine čosi iné. Ale dnes večer mám pocit, že za každé zlyhanie som zodpovedná ja.

Dvere sa otvorila.

Je to on.

V mojom vnútri akoby sa vyjasnilo. Buble vo mne taká radosť, až sa cítim malá, trochu nemravná a možno aj dosť hlúpa, ale je to najpríjemnejší pocit, ktorý reštaurácia vyvoláva, a užívam si ho. Dva razy do týždňa si ho užívam.

Aidan Thomas mlčky sedí pri mojom bare. Nerozprávame sa, len občas prehodíme zdvorilú poznámku. Je to tanec a obaja ovládame kroky naspamäť. Pohár, ľadové kocky, kola, papierová podložka. *Amandine* stojí kurzívou na podložke. Jedna čerešňová kola. Jeden spokojný muž.

„Ďakujem.“

Rýchlo sa naňho usmejem a zamestnám si ruky. Pri práci – keď vyplachujem mixér, pripravujem nádoby s olivami a s kolieskami citróna – naňho kradmo pokukujem. Je ako báseň, ktorú poznám naspamäť, ale nikdy sa mi nezunuje: modré oči, tmavé blond vlasy, úhladná briadka. A potom ruky, jedna spočíva na pulte, v druhej drží pohár. Pevné, silné ruky. Ruky, ktoré hovoria príbeh.

„Emily.“

Cora sa opiera o pult.

„Čo teraz?“

„Nick hovorí, že musíme vyhodiť sviečkovicu.“

Zadržím dych. Cora nemôže za Nickove záchvaty hnevu.

„A to už prečo?“

„Hovorí, že to mäso už nie je dobré, vraj je po termíne spotreby.“

Odtrhnem pohľad od Aidana a pozriem na Coru.

„Nehovorím, že má pravdu,“ dodá. „Len ma... požiadal, aby som ti to oznámila.“

Inokedy by som odišla z baru a vybavila to s Nickom sama. Ale nepripraví ma o túto chvíľu.

„Odkáž mu, že beriem na vedomie.“

Cora čaká, čo poviem ďalej. Vie rovnako dobre ako ja, že slová „beriem na vedomie“ Nickovi nepostačia, nedá pokoj.

„Povedz mu, že ak sa niekto bude sťažovať na sviečkovú, osobne to vybavím. Sľubujem. Vezmem všetku vinu na svoje plecia. Prípad sviečková bude môj dejinný odkaz. Môžeš ho uistiť, že dnes som počula na sviečkovú samé chvály. A odkáž mu, aby sa menej trápil pre sviečkovú a viac pre svoj pikap, ak jeho ľudia pošlú chladené mäso.“

Cora zdvihne ruky, akoby hovorila *dobré, dobré*. Zamieri do kuchyne.

Tentoraz si dovoľm vzdychnúť. Už chcem venovať pozornosť pohárom na Martini, ktoré treba vyleštiť, a vtedy zacítim pohľad.

Aidan.

Pozerá na mňa so slabým úsmevom.

„Takže prípad sviečková, čo?“

Dofrasa, počul to.

Silene sa zasmejem. „Mrzí ma to.“

Pokrúti hlavou, odpije si z čerešňovej koly.

„Nemusíte sa ospravedlňovať,“ uistí ma.

Usmejem sa naňho a tentoraz sa naozaj sústredím na poháre na Martini. Kútikom oka vidím, že Aidan dopil kolu. Pokračujeme vo svojej choreografii – nakloní hlavu, pýta si účet. Na chvíľu zdvihne ruku na rozlúčku.

A tak sa najlepšia časť môjho dňa končí.

Vezmem Aidanov účet – dal mi tringelt dva doláre ako vždy – a jeho prázdny pohár. Všimnem si to, až keď utieram pult – malá zmena v našom dobre nacvičenom *pas de deux*.

Podložka pod pohár. Papierová podložka, ktorú som mu dala pod drink. Teraz som ju mala vyhodiť do koša na recyklovaný odpad, ale neviem ju nájsť.

Že by spadla? Prejdem na druhú stranu baru, pozriem pod nohu barovej stoličky, na ktorej sedel pred pár minútami. Nikde nič.

Je to zvláštne, ale nesporné. Podložka zmizla.

Žena v chatrči

Priviedol vás sem.

Cez okno pikapu ste videli jeho dom uprostred pozemku so zelenou trávou a vrbami. Každá rastlinka je tam pekne pristrihnutá, každý list ošetrený. Na tom pozemku sú roztrúsené menšie budovy ako čajové koláčky na mise. Osamote stojaca garáž, stodola, stojan na bicykle. Pomedzi vetvy sa hadí elektrické vedenie. Tento muž žije na peknom mieste, kde môžu behať deti, kvitnúť kvety.

Jazdil rýchlo po hlinenej ceste hore kopcom. Dom sa stratil v diaľke, vystriedali ho rady stromov. Zastal a vytiahol vás von. Nemali ste sa čoho chytiť, na koho zavolať. Stáli ste pred chatrčou. Štyri sivé múry, šikmá strecha. Bez okien. Zdvihol kovovú visaciú zámku, oddelil kľúč spomedzi iných na karičke.

Vnútri vás naučil nové pravidlá sveta.

„Meno,“ povedal. Kľučal, ale aj tak sa vynímal nad vami, ruky mal po oboch stranách vašej tváre, takže ste videli iba jeho prsty. „Voláš sa Rachel.“

Nevolali ste sa Rachel. Poznal vaše skutočné meno. Videl ho na vašom vodičskom preukaze, ktorý vám vybral z peňaženky.

Povedal vám však, že sa voláte Rachel, a pre vás bolo životne dôležité zmieriť sa s týmto faktom. To *r* vyslovene zavrčal a *l* znelo veľmi definitívne. Rachel mala čistý štít. Nemala minulosť ani život, ku ktorému by sa mala vrátiť. Rachel v tej chatrči prežije.

„Voláš sa Rachel,“ zopakoval, „a nikto nevie, kto si.“

Prikývli ste, no nie dosť dychtivo. Ruky spustil z vašej tváre a chytil vás za sveter. Pritisol vás na stenu, ramenom objal krk,

zápästím tlačil na priedušnicu. Nedostávalo sa vám dosť vzduchu, chýbal vám kyslík.

„Povedal som,“ svet akoby vám začal unikať, ale neprichádzalo do úvahy, aby ste ho nepočúvali, „nikto nevie, kto si. Nikto po tebe nepátra. Rozumieš, doriti?“

A pustil vás. Prikývli ste, až potom ste sa rozkašľali, zachripli či urobili niečo iné. Akože ste to mysleli vážne. Prikyvovali ste ako o život.

Stali ste sa Rachel.

Už celé roky ste Rachel.

Tá vás udržala nažive. Vy ste sa udržali nažive.

DUPOT ČIŽIEM, šuchot opadaného lístia, závora. Vzdych. Kachle. Všetko je ako inokedy okrem neho. Dnes večer náhli vo vykoná svoj rituál, akoby nechal na sporáku vriieť vodu. Ešte prežívate posledný kúsok kuracieho koláča, no vtom vám vezme z ruky dózu.

„Tak poď,“ povie. „Nemám celú noc.“

Nenáhli sa, pretože je dychtivý. Skôr akoby ste boli pieseň a nudné časti prehráva rýchlejšie.

Nevyzlečie sa. Zips na jeho flísovej mikine sa vám vrýva do brucha. Vlasy sa vám zamotajú do spony na jeho hodinkách. Vyslobodí si zápästie, odtrhne sa od vás. Počujete trhanie. Horí vám koža na temene. Všetko je hmatateľné, všetko je skutočné, aj keď sa vznáša nad vami ako duch.

Potrebuje ho tu. Pri sebe. Potrebuje, aby bol uvoľnený a cítil sa pohodlne.

Potrebuje, aby rozprával.

Počkáte, kým nebude po všetkom. Kým sa neoblečiete.

Keď sa zberá na odchod, prehrabnete si vlasy rukou. To gesto ste bežne používali na rande, rukou v motorskárskej bunde ste sa opierali o stôl v reštaurácii, na bielom tričku vám viseli strieborné prívesky.

To sa stáva. Pamätáte si čosi o sebe a niekedy vám to pomáha.
„Vieš, mám o teba obavy,“ povie mu.

Odfrkne si.

„Naozaj. Teda... rozmýšľam, to je všetko.“

Potiahne nosom, strčí si ruky do vreciek.

„Mohla by som ti pomôcť,“ skúsate. „Nájst spôsob, aby si mohol zostať.“

Zafučí, ale nevykročí k dverám. Musíte sa toho chopiť. Musíte veriť, že je to začiatok víťazstva.

Niekedy vám čosi hovorí. Nie často a vždy váhavo, ale stáva sa to. Niekedy je to vychvaľovanie. Inokedy priznanie. Možno preto si dal tú námahu a udržal vás nažive – v jeho živote sú veci, o ktoré sa chce podeliť, a jedine vy ich môžete počuť.

„Ak mi povieš, čo sa stalo, možno niečo vymyslím,“ nadhodíte.

Zohne kolená, ocitne sa vám zoči-voči. Z úst mu cítiť vôňu mäty. Teplou, drsnou dlaňou vám prejde po líčnej kosti. Špičku palca vám zaryje do očnej jamky.

„Myslíš, že ak ti to poviem, niečo vymyslíš?“

Prechádza vám pohľadom od hlavy po päty. Tvári sa, akoby ste ho odpudzovali. Opovržlivo. Ale vždy – a to je dôležité – trochu zvedavo. Akoby rozmýšľal, čo vám môže urobiť, čo mu prejde.

„Čo by si mohla vedieť?“ Prechádza vám po sánke, nechťom sa zaryje do brady. „Vieš vôbec, kto si?“

Viete to. Je to ako modlitba, ako mantra. *Ste Rachel. Našiel vás. Viete len to, čo vás naučil. Máte len to, čo vám dal.* Reťaz na členku, ktorou ste pripútaná k stene. Spací vak. Na prevrátenej debničke sú veci, čo vám za tie roky priniesol: tri paperbacky, peňaženka (prázdna), stresová loptička (vážne). Náhodné, nesúrodé veci. Usúdili ste, že ich vzal iným ženám. Ako straka.

„Našiel som ťa,“ povie. „Bola si stratená. Dal som ti strechu nad hlavou. Držím ťa pri živote.“ Ukáže na prázdnu dózu. „Vieš, čo by z teba bolo bezo mňa? Nič. Bola by si mŕtva.“

Znova vstane. Zapraská hánkami, každý prst výrazne pukne. Neznamenáte veľa. Viete to. Ale v tejto chatrči, v tejto časti jeho života ste všetko, čo má.

„Je mŕtva,“ povie. Skúša, ako to znie, potom to zopakuje: „Je mŕtva.“

Nemáte potuchy, o kom hovorí, kým nedodá: „Jej rodičia predávajú dom.“

A vtedy vám svitne.

Jeho manželka.

Pokúšate sa položiť mu všetky otázky naraz. Povedať, čo hovoria ľudia v slušnej spoločnosti: *To mi je ľúto*. Chcete sa spýtať *kedy, ako*. Premýšľate: *Urobil to on? Napokon mu praskli nervy?* „Takže sa musíme presťahovať.“

Prechádza sa, pokiaľ je to v malej chatrči možné. Je rozrušený, čo sa naňho nepodobá. No nemáte čas na jeho emócie. Nemáte čas premýšľať, či to urobil. Koho to zaujíma? Zabíja. To viete.

Musíte uvažovať. Pátrať v atrofovaných závitoch mozgu, ktoré ste kedysi používali na riešenie problémov každodenného života. Je to tá časť vašej osoby, ktorá pomáhala vašim priateľom, rodine. Ale váš mozog kričí iba to, že ak sa presťahuje – ak opustí tento dom, tento majetok –, zomriete. Pokiaľ sa vám nepodariť presvedčiť ho, aby vás vzal so sebou.

„To mi je ľúto,“ povie mu.

Stále vám je všeličo ľúto. Ľutujete, že mu zomrela manželka. Skutočne ľutujete, aký je svet nespravodlivý, ako to naňho doľahlo. Ľutujete, že vás má na krku, večne hladnú, smädnú, uzi-menú a zvedavú.

Pravidlo číslo dva, ak chcete zostať nažive v tejto chatrči – vždy má pravdu a vy vždy všetko ľutujete.

KAPITOLA 4

Emily

Vrátil sa. Znova chodí v utorky a vo štvrtky. Je spoľahlivý ako dobrá whisky, čo sa nikdy nepokazí, prekypuje sľubmi.

Aidan Thomas odloží sivú ušianku, vlasy pod ňou má ako našuchorené perie. Dnes má so sebou ruksak – zelený nylonový ako armádny prebytok. Sťažka mu visí na boku, remene sa mu zarývajú do pleca.

Dvere sa za ním zabuchnú. Strhnem sa. Zvyčajne zatvára dvere opatrne, jednu ruku má na kľučke, druhú na zárubni.

So sklonenou hlavou vykročí k baru. Krok má ťažký a nie je to len vinou ruksaka.

Čosi ho ťaží.

Strčí ušianku do vrečka, prihladí si vlasy, hodí si ruksak dolu k nohám.

„Máš pre mňa tie Manhattany?“

Roztržito posuniem drinky Core. Odíde s nimi. Aidan počká, kým nezmizne, potom pozrie na mňa.

„Čo vám nalejem?“

Unavené sa na mňa usmeje.

Chytím do ruky nápojovú hadicu. „Mám tu pre vás to, čo zvyčajne.“ Vtedy mi čosi napadne. „Alebo vám môžem niečo namiešať, ak potrebujete trochu pozdvihnúť náladu. „Je to také očividné?“

Pokrčím plecami, akoby to nebolo podstatné. „Je mojou úlohou všímať si také veci.“

Pohľad má duchom neprítomný. V pozadí gestikuluje Eric. Pri štvorke recituje špeciality dňa. Zákazníci naňho vyjavene hľadia. Eric je v tom dobrý, je hotový šouman. Niekoľkými vetič-

kami dokáže získať sympatie svojho stola, zvýšiť tringelt o dve až päť percent.

Zlatý Eric. Zostal mojím priateľom, aj keď som sa stala jeho šéfkou. Má moju podporu. A verí, že dokážem viesť tento podnik.

„Vyskúšajme čosi.“

Vezmem pohár na whisky, rýchlo ho vyleštím. Aidan Thomas na mňa pozrie so zdvihnutým obočím. Deje sa čosi nové, iné. Nie je si istý, či sa mu to páči. Mrzí ma, že mu to robím, keď nechcel nič iné, len svoju zvyčajnú čerešňovú kolu.

„Hneď som nazad.“

Usilujem sa kráčať bezstarostne. Nick sa za lietacími dverami skláňa nad štyrmi taniermi dnešnej špeciality dňa – bravčovej kotlety v trojobale so zemiakovým pyré a s omáčkou na slanine a póre. *Je to jednoduché, ale chutné*, povedal mi. *Ludia chcú vedieť, čo majú na tanieri, ale neprídu sem, aby jedli čosi, čo si vedia uvariť aj doma*. Akoby to bol jeho nápad, a nie nápad môjho otca, ktorý mi vtákal do hlavy ešte predtým, ako som sa naučila chodiť. *Skutočné jedlo a za dobrú cenu*, hovorieval otec. *Nechceme variť iba pre ľudí z mesta, ktorí chodia cez víkendy. To miestni nás držia nad vodou cez týždeň. Sme tu hlavne kvôli nim*.

Eric prechádza okolo mňa cestou z kuchyne, na ľavej ruke drží tri taniere. Keď ide cez lietacie dvere, zazrie pri bare Aidana. Zastane a obráti sa, pritom sa na mňa uškrnie. Tvárim sa, že to nevidím, a prejdem do komory.

„Zostalo ešte trochu toho bazového čaju, čo sme uvarili na obed?“

Ticho. Všetci buď pracujú, alebo ma ignorujú. Yuwanda, tretia muškietierka z nášho tria s Ericom, to bude vedieť, ale je v jedálni a zrejme odrieka pre a proti Gewürztraminer verzus rizling. Hľadám dovtedy, kým za každou s cmarom nenájdem krčah s čajom. Zostalo v ňom za jednu šálku.

Dokonale.

Rýchlo vyjdem von. Aidan čaká, ruky má na pulte. Na rozdiel od väčšiny z nás nevytiahne mobil, len čo je osamote. Vie byť sám a nájsť pokoj, ak nie útechu.

„Prepáčte, že ste museli čakať.“

Zatiaľ čo na mňa hľadí, hodím do pohára kocku cukru, koliesko pomaranča, trochu angostury. Pridám kocku ľadu, čaj a zamiešam to. Lyžičkou – nič tak neobmedzuje štýl barmanky ako latexové rukavice – vylovím zo zaváracieho pohára čerešňu naloženú v maraskíne.

„*Voilà.*“

Usmeje sa na mojej prehnannej francúzskej výslovnosti. V žalúdku cítim teplo. Posuniem pohár k nemu. Zdvihne si ho k nosu, ovonia. Uvedomím si, čo je očividné, že netuším, čo tento muž rád pije okrem čerešňovej koly.

„Čo to tu mám?“ spýta sa.

„Virgin koktail.“

Uškrnie sa. „Panenský koktail? Zrejme to dáva zmysel.“

Zaleje ma horúčava. Najradšej by som nemala nič spoločné so svojím telom, keď mi líca očervenejú len pri zmienke o sexe a ruky zanechajú na pulte vlhké odťahky.

Odpije si a ušetrí ma duchaplnnej odpovede, a keď položí pohár, mľaskne.

„Dobré!“

Kolená sa mi na chvíľu podlomia. Dúfam, že nevidí, ako sa mi od úľavy uvoľnil každý sval v tele. Plecia, tvár, prsty.

„Som rada, že vám chutí.“

Na ľavej strane baru sa ozve klopkanie nechťov. Cora. Chce Martini s vodkou a Bellini. Hodím do pohára na Martini pár kociek ľadu a obrátim sa, hľadám otvorenú fľašu šampanského.

Aidan Thomas krúži kockou ľadu na spodku svojho drinku. Rýchlo si odpije a znova zakrúži. Ten krásny muž urobil tak veľa pre naše mesto. Pred mesiacom stratil manželku. Sedí sám pri mojom bare, hoci nepije. Rozmýšľam, že ak nastala v jeho živote veľká diera, dodržiavanie tohto zvyku mu možno prináša úľa-

vu. A neubránim sa myšlienke, že toto – naše spoločné mlčanie, naša tichá rutina – aj preňho niečo znamená.

Každý v meste má nejaký dobrý zážitok s Aidanom Thomasom. Ak ste dieťa, zachránil vás chvíľu pred tým, ako vás zrazil slávnostný vianočný sprievod. Prišiel, keď ste ho potrebovali, na boku mu visel opasok s náradím, a opravil vaše pokazené sánky alebo sobie parohy.

Keď sa pred dvoma rokmi strhla tá hrozná búrka a na dom starého pána McMillana spadol strom, Aidan prišiel, a kým opravoval elektrické vedenie, zapojil generátor. Celý mesiac tam chodil cez víkendy opravovať strechu. Pán McMilan mu chcel zaplatiť, ale Aidan peniaze neprijal.

Moja rodina mala skúsenosť s Aidanom Thomasom, keď som mala trinásť rokov. Môj otec práve chystal večeru, keď začalo horieť v komore. Zabudla som details, alebo som sa nikdy nenamáhala, aby som sa ich dozvedela. Vždy to bolo podobné – pokazený motor, skrat. Otec išiel zošaliť, rozmýšľal, ako to opraviť, a pritom ďalej varil v kuchyni. V reštaurácii sedel milý muž a večeral s manželkou, a keď to začul, ponúkol sa, že pomôže. Otec zaváhal. A potom si povedal *nech to para tlačí* a zaviedol toho muža do kuchyne. Aidan Thomas strávil takmer celý večer na kolenách, zdvorilo si pýtal náradie a upokojoval vyčerpaný personál.

Keď sa večera končila, chladnička chladila. Aj otec vychladol. V kuchyni ponúkol Aidanovi Thomasovi a jeho manželke hruškovcu. Obaja odmietli – on nepil a ona bola v prvých mesiacoch tehotenstva.

V ten večer som tam pomáhala, ako zvyknú deti majiteľov reštaurácií. Keď som šla doplniť misku s mentolkami na stano-
višti hostesky, našla som v jedálni Aidana Thomasa. Prehľadával vrecká na svojom saku, ako to robia zákazníci, ktorí už dojedli, v nádeji, že nájdu peňaženku, mobil alebo kľúče od auta. Z kuchyne doliehal otcov smiech. Môj otec bol veľký šéfkuchár a mal ešte väčší sklon k výbušnosti, takže jeho perfekcionizmus

často viedol k hnevu. Ale teraz bol uvoľnený. Vychutnával si vzácnu chvíľu oddychu v reštaurácii, ktorú vybudoval. Bol taký šťastný ako málokedy.

„Veľmi pekne ďakujem za pomoc.“

Aidan Thomas zdvihol pohľad, akoby si až vtedy všimol svoju prítomnosť. Chcela som zadržať slová, ktoré zavisli vo vzduchu medzi nami, a vziať ich späť. Keď ste dievča, v ranom veku sa naučíte nenávidieť svoj hlas.

Čakala som, že mi roztržito kývne hlavou a bude sa ponáhľať do kuchyne, zachová sa ako väčšina dospelých. Ale Aidan Thomas nebol ako iní dospelí. Nebol ako nikto iný.

Aidan Thomas sa usmial. Žmurkol. A povedal tichým, chrapľavým hlasom, ktorý ma zasiahol kdesi hlboko, v tej časti tela, o ktorej som do tej chvíle ani nevedela: „S najväčšou radosťou.“

Nebolo to nič a bolo to všetko. Bola to jednoduchá zdvorilosť a nekonečná láskavosť. Aureola, ktorá vrhla svetlo na skryté dievča, vytrhla ho z tieňa a umožnila, aby ho videli.

A to som nadovšetko potrebovala. Bolo to čosi, po čom mi ani nenapadlo túžiť.

TERAZ POZORUJEM Aidana Thomasa, ako stuhol pri pití a hľadí na mňa cez pohár. Už nie som skryté dievča, ktoré čaká, že naň muži vrhnú svetlo. Som žena, ktorá si vytvorila vlastnú aureolu.

Načiahne sa ku mne. Čosi sa zmení. Pohyb zemských kryh, ktoré narážajú do seba kilometre pod riekou Hudson. Prstami sa dotkne mojich prstov, palcom mi prejde po vnútornej strane zápästia a moje srdce – srdce, ktoré v tejto chvíli nebije, jednoducho odišlo, odišlo, odišlo – to nedokáže zvládnuť.

„Ďakujem,“ povie. „To bolo veľmi... ďakujem.“ Stisne mi ruku a vyžaruje z neho čosi nezrozumiteľné a neoceniteľné.

Pustí mi ruku, zakloní hlavu a dopije drink. Jeho krk, celé telo je štíhle, svalnaté, sebaisté.

„Koľko platím?“

Vezmem prázdny pohár a opláchnem ho. Zamestnám si ruky, aby nevidel, ako sa mi trasú.

„Viete čo? Nechajte to tak. To je na účet podniku.“

Vyberie peňaženku. „No tak.“

„Je to v poriadku. Naozaj. Môžete...“

Nabudúce mi môžete vy kúpiť drink a budeme si kvit, povedala by som, keby jeho žena nezomrela pred piatimi minútami. Namiesto toho rozložím čistú utierku a začnem leštiť jeho pohár.

„Nabudúce.“

Usmeje sa a vráti peňaženku do vrečka, potom vstane a oblečie si bundu. Obrátim sa a chystám sa položiť pohár na poličku za sebou. Ruka mi zavisne vo vzduchu. Áno, som nervózna a tvár mi horí, ale práve sa čosi stalo. Využila som príležitosť a zabralo to. Prehovorila som a nestala sa nijaká pohroma.

Možno sa pokúsim ešte o niečo.

Obrátim sa, opriem sa o pult, tvárim sa, že uťahujem viečko na pohári s nakladanou cibuľou.

„Kam máte namierené?“ spýtam sa, akoby spoločenský rozhovor patrilo do našej rutiny.

Aidan Thomas si zazipsuje bundu, nasadí si ušianku a zdvihne ruksak. Narazí mu do boku a cinkne.

„Niekam, kde budem môcť trochu premýšľať.“

Žena v chatrči

Čakáte na večeru, na šplachot vlažnej vody. Na čokoľvek. Dokonca aj na otváranie a zatváranie zipsu.

Neukáže sa.

Predstavujete si chatrč skrytú medzi stromami. Teraz už musí byť jeseň. Pred dvoma týždňami odniesol ventilátor a priniesol ohrievač. Zatvoríte oči. Spomínate si, čo si pamätáte o tomto období roka: krátke dni, slnko zapadajúce o šiestej. Holé konáre na pozadí meniacej sa oblohy. Predstavujete si v diaľke jeho dom, skrytý pred vami. Žlté štvorce svetla v oknách, oranžové lístie rozviate na dvore. Možno horúci čaj. Možno jablkový mušt a šišky.

V diaľke pradie jeho pikap. Je tu na tomto majetku. Žije svoj život. Venuje sa svojim potrebám. No nie vašim. Čakáte a čakáte, ale nechodí.

Usilujete sa zahnať krčce od hladu meditáciou. Listujete v knihách, ktoré vám priniesol, hoci nie v tomto poradí. *To* od Stephen Kinga. Ošúchaný paperback *V Brooklyne rastie strom*. Román od Mary Higgins Clarkovej *Miluje hudbu, miluje tanec*. Tie knihy už niekto čítal. Majú somárske uši, na kraji poznámky. Kedysi dávno ste sa ho spýtali, či sú to jeho knihy. Pokrútil hlavou. Usúdili ste, že to boli len ďalšie čačky. Veci, ktoré zobral tým, čo nemali také šťastie ako vy.

Čupnete si v rohu chatrče. Keď vám nepriniesol vedro, nemáte na výber. Ak sa vráti, bude zúriť. Zvrastí nos, hodí vám fľašu s bielizdom. *Začni drhnúť a neprestaň, kým to nebudem cítiť.*

Usilujete sa tým netrápiť, lebo trápenie vám nepomôže zostať nažive.

UŽ VÁS OPUSTIL aj predtým. Po deviatich mesiacoch prvého roka vám muž, ktorý vás držal v chatrči, oznámil, že niekam ide. Priniesol vám vedro, škatuľu müsli tyčíniek a veľké balenie malých minerálok.

„Potrebujem odísť,“ povedal. Nie *chcem*, nie *musím*. *Potrebujem*.

„Nič nebudeš robiť,“ dodal. „Ani sa nepohneš. Nebudeš kričať. Viem, že nebudeš.“

Chytil vás za plecía. Cítili ste nutkanie chytiť ho za ruky. Chvíľu ho držať. *Ste Rachel. Našiel vás. Viete len to, čo vás naučil. Máte len to, čo vám dal.*

Zatriasol vami. Nechali ste sa tým chvením ukolísať. „Ak sa o niečo pokúsiš, nájdem ťa,“ vyhlásil. „A nedopadne to pre teba dobre. Rozumieš?“

Prikývli ste. Ale vtedy ste už vedeli, ako máte prikyvovať, aby vám veril.

Bol preč tri dni a vrátil sa ako najšťastnejší muž na svete. Kráčať s elánom, akoby mu v údoch bzučala statická elektrina. Dýchal zhlboka, priam hltal vzduch, akoby mu nikdy nechutil tak dobre.

Toto nebol muž, ktorého ste poznali. Muž, ktorý mal povinnosti a zodpovednosť.

Urobil to, čo vám prišiel urobiť. Bzučal. Správal sa trochu divo.

Potom vám to povedal. Nebolo toho veľa. Len to, že mu vyhovela. Že bola *dokonalá*. Nič netušila, kým to nepochopila, ale vtedy už bolo neskoro.

Stalo sa to znova. O dva Dni vďakyvzdania neskôr. Vedeli ste to, lebo vám priniesol zvyšky večere. Ešte vždy vám ich nosí každý rok. Neviete, či vie, že tak máte prehľad o čase. Máte podozrenie, že na to nepomyslel.

To boli dve obete. Dve ženy, ktoré zabil, zatiaľ čo vás nechal žiť. Dve, ktoré zodpovedali pravidlu, zatiaľ čo vy ste zostali výnimkou.

Vždy keď vás opustil, vrátil sa plný elánu. Tentoraz vám nič nenechal. Zabudol na vás? Našiel si iný program, ktorému sa venoval?

BEZ JEHO NÁVŠTEV sa ťažko rátajú dni. Myslíte si, že jeho pikap prezrádza, že je ráno, keď odchádza, a večer, keď sa vracia, ale nemôžete si byť istá. Telo vám hovorí, kedy máte spať a kedy sa zobudiť. Pritisnete dľaň na stenu a pokúšate sa zistiť, či je vyhriata od slnka, alebo chladná v noci. Na základe vašich odhadov prejde deň, potom ďalší.

Koncom druhého dňa máte ústa ako šmirgel. V hlave vám poletujú netopiere. Cmúľate si prsty, aby ste vytvorili sliny, lížete steny v chatrči a hľadáte orosené miesta, čokoľvek, čo vám zaženie smäd. Zakrátko je z vás len telo, lebka, chrbtica, panva a nohy ležiace na drevených doskách, pokožku máte lepkavú, dýchate s námahou.

Možno precenil vašu odolnosť. Možno vás zabije proti vlastnej vôli. Vráti sa, otvorí chatrč a nájde vás vychladnutú a nereagujúcu, ako ste vždy mali byť.

Keď odhadujete, že je tretí deň, zahrmoce visacia zámka. Vo dverách sa zjaví jeho silueta, v jednej ruke vedro, v druhej fľaša. Mali by ste k nemu pribehnúť, vytrhnúť mu fľašu, odskrutkovať vrchnák a piť, piť, piť, kým znova nezaostríte pohľad. Ale nedokázate vstať. Musí podísť bližšie, kľaknúť si k vám, priložiť vám fľašu na pery.

Pozviechate sa. Utriete si ústa chrbtom ruky. Nevyzerá ako zvyčajne. Väčšinou je to muž, ktorý dbá na svoj výzor. Na lícných kostiach a krku má ranky od žiletky. Vlasy mu voňajú ako citrónová tráva. Zuby má biele, dasná zdravé. Nikdy ste ho nevideli čistiť si zuby zubnou niťou, ale viete, že si ich starostlivo čistí každé ráno alebo každý večer, a na záver si vypláchne ústa ústnou vodou. Ale dnes večer vyzerá drsne. Bradu má neupravenú. Pohľad mu skáče z jedného konca chatrče na druhý.

„Jedlo?“ zachrčíte. Pokrúti hlavou.

„Ešte je hore. Balí.“

Predpokladáte, že má na mysli dcéru.

„Takže nič? Celkom nič?“

Viete, že pokúšate šťastie, ale prešli tri dni, a keď už nemáte telo otupené smädом, cítite naplno prázdne brucho pod hrudnou kosťou, boľavý chrbát, tisíc poplašných signálov prezrádzajúcich vaše narušené časti.

Zdvihne ruky. „Čo? Myslíš, že môžem zohriať v mikrovlnke večeru, vyjsť von a nebude sa na nič pýtať?“

Jedlo, ktoré vám nosí, je vždy kúsok z väčšieho celku. Porcia lazaní, miska guláša, kúsok duseného mäsa. To si nikto nevšimne. Je to diskrétnejšie ako kúsok pizze, celý cheeseburger, pečené kuracie stehno. Pretože celý ten čas varil väčšie množstvá, odkladal z nich a nosil vám ich. Tak sa mu podarilo udržať vás v tajnosti.

Sadne si k vám a zastoná. Čakáte, že vám stiahne zips na bunde, chyť vám rukami hrdlo. Namiesto toho vás chyť okolo pása. Čosi sa zablyсне. Čosi kovové.

Spoznáte zbraň. Tú istú zbraň, ktorú na vás namieril pred piatimi rokmi, je to čierna pištoľ s dlhým ligotavým tlmičom.

Prsty na nohách sa vám myknú, akoby ste sa pripravovali na šprint. Reťaz sa napne, cítite, ako vás chladí a ťaží na členku. Ťahá vás dolu, akoby vás hcela vsať do zeme, najprv nohu, potom celé telo.

Sústredíte sa. Zostanete pri ňom.

Hruď sa mu dvíha a klesá, jeden hlboký nádych za druhým. Keď nie ste otupená dehydratáciou, vidíte ho jasnejšie. Je unavený, ale nie vyšťavený. Krúti sa mu hlava, ale nie je mu zle. Áno, je tak trochu troska, ale je šťastný. Ako po vyčerpávajúcej úlohe, dlhom behu alebo stúpaní do prudkého kopca.

Ako po vražde.

Siahne do vrečka a čosi vám hodí do lona, ako mačka ponúkajúca mŕtву myš.

Slnčné okuliare. Značkové, ak mám súdiť podľa hrubého rámu a loga na boku. V chatrči sú mi zbytočné, ale nejde o okuliare. Ide o to, že kedysi patrili nejakej žene a tá ich už nepotrebuje.

Vycítite to z neho. Víťazstvo. Bezhraničné vzrušenie z úspešného lovu.

Tá žena sa vám prihovára. Čo robila, ak si mohla dovoliť takéto okuliare? Ako vyzerali jej prsty, keď si ich posunula na nose? Používala ich niekedy na to, aby jej držali vlasy? Mala ich na tvári v jedno letné popoludnie, keď sedela na sedadle spolumajzda v kabriolette so sklopenou strechou a keď jej chvost plieskal na líca?

Tam nemôžete zachádzať. Nemôžete na ňu myslieť. Nemáte čas byť šokovaná či zničená.

Toto je príležitosť. Je prehnane sebavedomý. Dnes verí, že dokáže všetko.

„Počuj,“ povie.

Vezme vám z rúk slnčné okuliare. Zrejme si to rozmyslel. Mohli by ste rozbiť sklo a zmeniť ho na zbraň.

„Rozmýšľala som o tom tvojom sťahovaní.“

Ruky mu zmeravejú. Hrozí, že mu pokazíte radosť. Vraciate ho do otravných záležitostí každodenného života, kým on chce byť čo najdlhšie v povznesenej nálade.

„Mohol by si ma vziať so sebou.“

Pozrie na mňa, zasmeje sa.

„No tak,“ odvetí. „Tuším mi nerozumieš.“

Ale rozumiete. Poznáte jeho svetlo a tieň. Viete, že za vami chodí takmer každý večer, určite každú noc, keď je tu. Viete, že si zvykol na isté veci. Niežeby ste sa mu páčili vy osobne, len sa mu páči, že vás má poruke. Má, čo chce a kedy chce.

Čo bude robiť bez vás?

„Len hovorím,“ povie, „že by sme sa ešte vždy mohli vídať. Nemuselo by sa to skončiť. Nie je to nevyhnutné.“

Prekríži si ruky na hrudi.

„Mohla by som byť tam,“ vysvetľujete mu. Kývnete hlavou k dverám. K vonkajšiemu svetu, z ktorého vás vzal, svetu plnému ľudí. „A nikto by sa nič nedozvedel.“

Usmeje sa. Položí vám ruku na temeno. Jemne vám pohladza vlasy ako muž, ktorý vie, že je v bezpečí, potom potiahne. Akurát dosť, aby to bolelo.

„Samozrejme,“ odvrkne, „že ti ide len o moje dobro.“

Stuhnete pod jeho dotykom.

Odtiahne sa, uvoľní závoru, otvorí dvere a do chatrče vnikne chladný vzduch. Vracia sa k svojmu domu, za dcérou, za zvyškami svetla a tepla, čo zostali v ich domove.

Pravidlo číslo tri, ak chcete zostať nažive – v jeho svete ste čosi nepoškvrnené. Všetko, čo sa stane, sa musí stať medzi vami dvoma.

Číslo jeden

Bol mladý. Okamžite som videla, že to robí prvý raz. Nešlo mu to dobre. Vôbec nie.

Stalo sa to v jeho internátnej izbe. Zbabral to. Všade bola krv. Na ňom zostala moja DNA, na mne jeho. Aj odtlačky prstov.

Nepoznal ma. Ale všimla som si ho v predchádzajúcich týždňoch. Ak ste boli v areáli univerzity dosť dlho, najmä v sobotu večer, mohli ste si byť istá, že k vám napokon podíde ostýchavý vysokoškolák, ktorý nevie, ako vám to navrhnuť, kedy zaplatiť.

Väčšina zdúchla, len čo mi dali peniaze. Potom chodili arogantne hore-dolu, ako ich svet naučil. Boli to úctyhodní mladí muži a ja som bola žena, ktorá si účtovala pätnásť dolárov za orálny sex.

Nečakala som to od neho. Bol priveľmi mladý, priveľmi krehký. Netušil, čo robí.

Myslím, že ho prekvapilo, že rada čítam. Muži nikdy nepredpokladali, že môžem rada čítať. Ale ja som mala rada knihy. Robila som si poznámky pri častiach, nad ktorými som sa zamýšľala, somárské uši na stránkach, pri ktorých som niečo cítila. V ten večer som mala na prístrojovej doske v mojom pikape dva paperbacky: *To* a triller *Miluje hudbu, miluje tanec*. Pamätám si ich, lebo som sa nikdy nedozvedela, ako sa skončili.

Počkal, kým som si neobliekla tričko. Ruka mu vystrelila k môjmu hrdlu. Akoby skúšal sám seba. Akoby vedel, že ak to neurobí vtedy, bude sa vždy báť.

Vyjavene na mňa pozrel a zatvorila som oči. Na tvári sa mu zračil úžas – šok, že to robí a moje telo správne reaguje. Šok, že